

„Az értékek képviselője, ami engem

Éppen egy évvel ezelőtt májusban tartotta az akkor 125 éves Magyar Elektrotechnikai Egyesület jubileumi és egyben tisztújító küldöttgyűlését a Magyar Tudományos Akadémia épületében. Az elnöki posztra a küldöttek nagy többséggel dr. Molnár Ferencet választották meg.

Most egy év elteltével beszélgettünk arról, hogy mi történt az elmúlt esztendőben, mik a tapasztalatai, milyen nehézségek és eredmények jellemezték az eltelt időszakot.

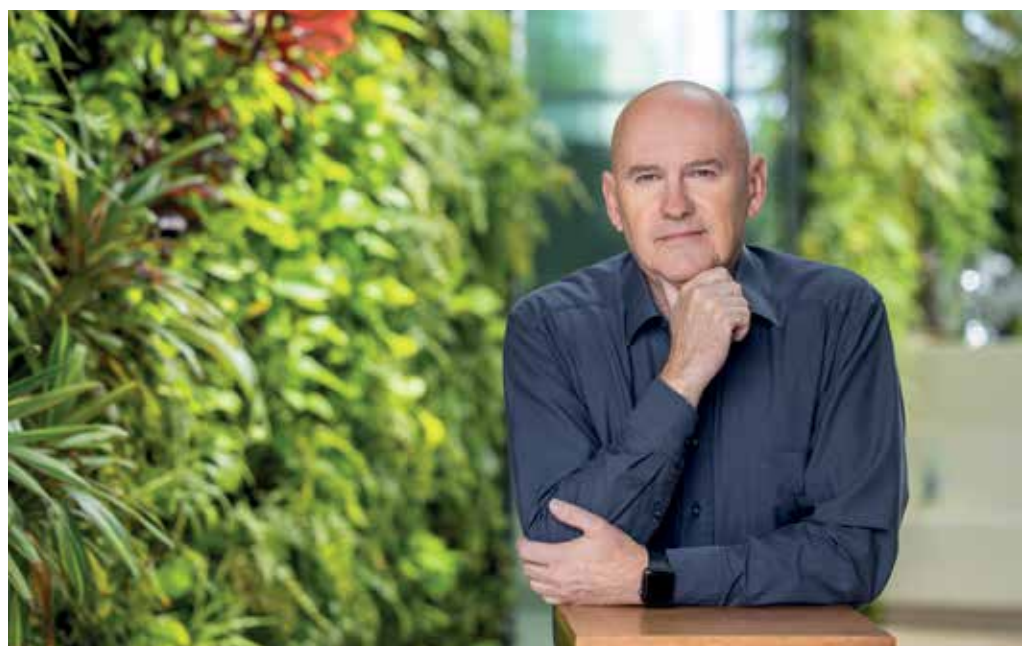
Jáni Katalin: Mesélj egy kicsit magadról, a szakmai pályafutásodról. Mi vagy ki vezetett a Magyar Elektrotechnikai Egyesület soraiba?

Dr. Molnár Ferenc: Villamos üzemmérnökként, Villamos Energetika szakon végeztem a Kandó Kálmán Villamosipari Műszaki Főiskolán. A Főiskolán, majd később, amikor a mesterképzést végeztem, az akkor már Óbudai Egyetem Villamosmérnöki karán dr. Novothny Ferenc tanár úr nem csak a tanárom volt, hanem a mentorom is, és ez a kapcsolat azóta is tart. Tanár úr azok számára, akik valóban a tudást keresik, olyan szakmai alapokat, színvonalat, szemléletet, támogatást, orientációt, nyitottságot, elhivatottságot adott és ad a mai napig, ami az egész szakmai pályára meghatározó lehet. Részben neki köszönhetően friss diplomásként kerültem kapcsolatba a MEE-vel, olyan szakmai rendezvényeken, mint a villamos védelmes találkozók, amelyek mindenkor a szakma csúcsát jelentették. A védelmes területhez kötődően szeretném kiemelni Tábori József nevét, aki szintén kiemelkedő tudású szakmai tanárom volt.

Hűség típus vagyok. Tanulmányaim befejezése, azaz 1987 óta az MVM kötelekében dolgozom. Az MVM Erőmű Beruházási Vállalatnál (ERBE) kezdtem, üzembehelyező mérnökként. Az ERBE a kiemelt, meghatározó villamosipari beruházások államilag dedikált lebonyolítója volt teljes felelősséggel. Sok évtizedes tapasztalattal látta el a karmesteri feladatokat az ipárból válogatott legjobb szakemberekkel.

Az üzembehelyező mérnök feladatokról nem a kommunikációról („mellébeszélésről”) szólt, hanem a tettekről. Ez a szemlélet azóta is meghatározza a gondolkodásomat. A nap végén az erőművi blokkoknak termelniük kellett. Át kellett látni a teljes folyamatot. A beruházást indító koncepciótól, az engedélyeztetésen, a tervezésen, a gyártáson, a kivitelezésen (amelyet több cég végzett párhuz-

mosan) keresztül az üzembehelyezésig. Ilyen láncolatban óhatatlanul előfordulhatnak hibák, hiszen emberek vagyunk. Az üzembehelyező mérnök feladata, hogy ha szükséges, akkor módosítsa a koncepciót, javítsa a terve-

ket, korrigálja a szerelési hibákat. Az üzembehelyezett új erőművi egységeknek sok évtizeden keresztül rendeltetésszerűen és üzembiztosan kell működniük.

Az üzembehelyezési munka a legjobb megalapozása a szakmai fejlődésnek, a szakmai tudás és tapasztalat megszerzésének, ami sok önképzést, folyamatos tanulást (a tanulás soha nem ér véget, nincs befejezett tudás), sok éjszakázást és együttműködésre való készséget igényel. Ez egy igazi csapatmunka. Aki erre nem képes, az nem alkalmas erre a feladatra. Azt valom, hogy maga az ember és az emberség minden tevékenységben és folyamatban a legfontosabb (konfliktuskezelés, utánpótlás, emberi tényező kezelése, támogatása). A későbbiek során olyan nagy beruházásokat irányítottam a teljesség igénye nélkül, mint pl. a Paksi Atomerőmű üzemidő hosszabbítása, vagy hazai első 20MWp feletti PV erőművek. Nagyon hálás vagyok a Sors-

nak, hogy sok kihívás projekten keresztül nagymúltú, patinás iparági cégek legjobb szakembereivel dolgozhattam együtt, akik-től nagyon sokat tanultam.

J.K.: Miért tartotad és tartod fontosnak aktívan részt venni a Magyar Elektrotechnikai Egyesület munkájában?

M.F.: A történelem ismételheti önmagát. 1879-ben alakult meg a Berliini Elektrotechnikusok Egyesülete, ahol magyar szakemberek is szép számmal voltak az alapítók között.

Később innen nőtt németországi méretűvé a VDE 1893-ban. A MEE 1900-ban alakult a Magyar Elektrotechnikusok Egyesülete néven, amely 1901-ben Magyar Elektrotechnikai Egyesület névre változott, ezzel is jelezve, hogy az egyesület a teljes villamos iparágat képviseli minden szakterületével együtt.

Az egyesületi munkában a kezdetektől mindenki önkéntes alapon, a szabadidejében, elhivatottságból, a szakma iránti tiszteletből, szeretetből és alázatból vett részt. Ez olyan fajta összetartozást és tartást adott, amely a társadalom és a nemzet előrehaladását segítette emberi módon, emberi hangnemben, amit napjainkban is előtérbe kell helyezni. Akkor az Egyesületben a kialakult kapcsolatok, együttműködések nagyban hozzájárultak a világviszonylatban kiemelkedő ipari fejlődéshez, találmányok és új megoldások szédítő sokaságában. Napjaink dinamikus fejlődését hasonló összefogással lehet elősegíteni.

vezérel"

Az első ipari forradalom több évtizedes késéssel érte el hazánkat, hiszen a feudális viszonyokat az osztrák uralomnak köszönhetően, csak nagy késleltetéssel tudtuk levetni magunkról. Amikor a XIX. század második felében a második ipari forradalom zajlott az elektromosság színrelépésével, mi magyarok óriási léptekkel fejlődünk. A magyar szakemberek, feltalálók (mérnökök, fizikusok) megkerülhetetlen tényezői lettek az elektrotechnika ipar és tudomány területének. A meghatározó szerepet játszó magyar vállalatok – mint például a Ganz – számos berendezést szállítottak a világ minden tájára. Magyarországon 1910-ben épült a dobsinai szivattyús tározós erőmű, amely a mai napig működik. A világon az első ilyen létesítmény Svájcban létesült 1878-ban. Megkerülhetetlenek voltak a magyar gyártmányok és feltalálók világvizsgonylatban.

Páratlan a minőségi és műszaki szintugrás, amihez a magyar szakma hozzájárult, köszönhetően a szakmai elhivatottságnak, emberségnek, társadalmi munkának, amiben a hazaszeretet is erős motivációt jelentett. Ilyet azóta is ritkán találni. A magyar gyárak és feltalálók elsősorban minőséggel és nem mennyiséggel járultak hozzá a kor szak ipari fejlődéséhez.

Mai korunkhoz a párhuzamot az 1970-es évektől zajló harmadik (elektronika és informatika előretörése) és a XXI. század fordulójától a digitalizációnak köszönhetően a negyedik ipari forradalom (Ipar 4.0) jelentheti. Mintha most is hendikeppel indulnánk, de most is van esély arra, hogy a magyar szakmai társadalom újra jelentős mértékben hozzájárulhasson ehhez a folyamathoz.

A MEE küldetése ma is, hogy a korábbi évtizedek változatos politikáját magunk mögött hagyva független, szakmai szempontokat követve iparági kohéziót valósítson meg, és mint Eleink, az együttműködésben rejlő erőre összpontosítva a legjobbat hozzuk ki a szakmánk előre vitelében, gazdaságunk fejlesztésében és utódaink életfeltételeinek javítása, megalapozása érdekében. Személyes küldetésemnek tekintem, hogy a MEE legyen ismét az a hely, ahol a szakma találkozik, beszélget, fejleszt és előre visz.

Ez nem csupán a klímacélokot jelenti. Nem lehet egy-egy szempontot önmagában kiragadva vizsgálni. A kényelem, a biztonság, az életkilátások javítása nem mindig

jelent pozitív hatást a környezetre, de ezt a fejlődést – amennyire lehet – fenntartható módon kell megoldani. Az egyik legfontosabb szempont, de nem az egyetlen. Egy összefüggő rendszer, ahol szimbiózisban vannak egymással a különböző tényezők. A Föld bolygó védelme nélkül nincs jövő, így a műszaki fejlődésnek önmaga érdekében is fenntarthatónak kell lennie. A fenntartható fejlődéshez pedig szükséges feltétel az emberek folyamatos képzése, fejlesztése.

J.K.: *Hogyan döntötted el, hogy indulsz a MEE elnöki posztjáért? Napjainkban mindenki inkább „menekül” az ilyen társadalmi munkától, akár mennyire is kíváncsi egy ilyen patinás egyesület elnökének lenni.*

M.F.: Orlay Imre a jelölő bizottság nevében keresett meg, hogy jelölést kaptam az elnöki posztra és megkérdezte, hogy elfogadom-e a jelölést. Hosszas beszélgetés után igent mondtam a felkérésre. Igazából teljeskörűen még át sem tudtam gondolni, hogy

az, aminek a képviselőtében senki sem tud félreállítani vagy elbizonytalanítani. Erre is voltak próbálkozások nem egyszer.

A hitvallásom, amit gyakran hangoztatok is, hogy az Egyesületnek hídszerepet kell betöltenie a szakmai csoportok között, generációk között, a szakma és a gazdasági szereplők között, a szakma és a társadalom különböző szereplői között. Ebben a sorban a legfontosabb, kiemelt feladat az oktatás, képzés. A szakmát, a gazdaságot, a társadalmat kell képviselni minden szinten és a legmagasabb színvonalon.

Új és általam képviselt irányvonal, hogy az Egyesületet a hídszerepén keresztül visszavarázsoljuk visszahelyezzük a nemzetközi környezetbe, mint annak idején a műszaki találmányok korában.

J.K.: *Az eltelt egy évben milyen előrelépések történtek ennek a hídszerepnek a megerősítésében?*

M.F.: Ennek a munkának egyik jelentős mérföldköve a VDE-vel aláírt együttműködési

ez milyen feladatokkal és felelősséggel fog járni. Ha vannak, akik bíznak bennem és nem tudok ellehetetlenítő akadályról, akkor kötelességem elvállalni. Hamarosan jöttek a telefonok, megkeresések az ország minden részéből, hogy vállalam el. Ez egyfelől nagyon jól esett, másfelől pedig úgy gondoltam, ha ennyien remélik rajtam keresztül a pozitív változást, hogy az egyesület ügyének szolgálatára kérnek fel, akkor kötelességem ebbe beleállni.

Az ember soha nem éli egyedül az életét: adunk, kapunk, hatással vagyunk egymás életére. Amikor elfogadtam a jelölést, magam is elgondolkodtam, hogy ez mivel járhat, de nem sok időm volt gondolkodni, mert jöttek a biztató megkeresések, e-mailek. Maximális támogatást kaptam, és megköszönték, hogy elvállaltam a jelölést. Ez tartott pályán, de az én személyem a legkevésbé fontos ebben a folyamatban. Az értékek képviselője, ami engem vezérel. Pont ez

megállapodás. Mint már említettem 1893-ban a Berliini Elektrotechnikusok Egyesületének kezdeményezésére és részvételével jött létre a Verband Deutscher Elektrotechniker (VDE) – vagyis a Német Elektrotechnikusok Szövetsége. Még ebben az évben Magyarországon is megalakult a Magyar Mérnök Egylet Elektrotechnika szakosztálya és a Budapesti Műszaki Egyetem Elektrotechnika tanszéke. Akkoriban sok magyar mérnök végezte német egyetemeken a tanulmányait. A VDE 1893-as megalapítása sikeres modellnek számított Magyarországon, és ez vezetett 1900-ban a Magyar Elektrotechnikusok Egyesületének megalapításához. Ezt számos évtized követte, amelyek során a két szervezet szorosan együttműködött a határokon átnyúló szakmai fejlődés és képzés terén. A 20. század történelmi fordulópontjai után szeretnénk feléleszteni a 145 évvel ezelőtt kezdődött kiváló együttműködést.

Az együttműködési szerződés aláírásakor Alf Henry Wulf, a VDE elnöke is hangsúlyozta, hogy az Európa egészét érintő kihívások közül sokat csak határon átvágó együttműködéssel lehet megoldani. A MEE és a VDE a jövőben a tapasztalatcserét és a kölcsönös támogatást fogja képviselni, mint például a villamosmérnöki és informatikai területen tapasztalható szakképzett munkaerő hiányának kezelése.

A hídszerép másik fontos pillére a fiatalok megszólítása. Évek óta csak kampányszerűen beszélünk a fiatalításról. Komolyan veszem az Egyesület tagságának fiatalítására vonatkozó feladatokat, nem csak stratégiai célként kezelem, hanem teszek is érte. Olyan programokra van szükség, amelyek vonzóvá teszik az egyesületi szakmai életet, hogy késztezt érezzene a fiatalok a csatlakozásra. Önként jöjjenek és kapcsolódjanak be az egyesületi életbe.

A Field-Trip (EUREL) rendezvényének 2026 júliusában Magyarország ad otthont a MEE szervezésében. Azt szeretnénk, hogy magyar fiatalokat és egyetemi hallgatókat szakmai és szabadidős programok keretében hozzuk össze az EU országokból érkező ifjakkal. Ebből sok maradandó szakmai, baráti kapcsolat jöhet létre, és közelebb hozza őket az egyesületi élethez. Olyan programok várják majd a fiatalokat, mint a Paksi Atomerőmű meglátogatása, a Balaton körüli biciklitúra angol nyelvű idegenvezetéssel, hajókirándulás a magyar tengeren, a MAVIR országos teherelosztó bemutatása, budapesti programok.

J.K.: Nem látod akadálnak, hogy a mai rohanó világban a fiatalok nem nagyon akarnak energiát fektetni szakmatársadalmi feladatokba?

M.F.: Én látok pozitív példákat. Minden csapatban vannak húzó emberek, akik képesek megmozdítani, motiválni a többieket, akik affinitást éreznek, érdeklődnek, ha értelmes tartalmakkal segítjük a tanulmányaikban, szakmai fejlődésükben, célokat és szakmai támogatást adunk. Ezeket a húzóembereket kell megtalálnunk és segítenünk.

A munkaidőn túli szakmai tevékenység nem korlátozódhat a szakmai beszélgetésekre. Az emberre is figyelni kell. Az emberi oldal erősítése megújítja, hatványozza a szakmai fejlődésünket, és ezzel azt is, amit a szakmához hozzá tudunk adni. Ez a szakmai fejlődésünknek ugyanúgy része, mint amikor szakmai kérdésekről, rendszer szintű megoldásokról folytatunk okfejtéseket.

J.K.: Azt érzem, hogy az elhivatottságod szilárd alapja a munkád és az Egyesület felé az elődök és a múlt tiszteletében gyökerezik.

M.F.: A történelem igazolja, hogy egy nép akkor legyőzhetetlen, ha büszke a gyökereire, a múltjára.

Bár egész pályám a villamosiparhoz köt, azért nem érzem magam „kocka” műszakinak. Szeretek mindent komplex módon nézni és értelmezni. Olvastam egy tanulmányt, ami azt vizsgálta, hogy mely országokban milyenek az életkilátások. Ebben nem a kényelemről volt szó, hanem az életkorról. A vizsgálat szerint nem a jóléti állapotokban a leghosszabb az emberek várható és valós életkora. Több helyen, ahol szegény az ország, mégis magas az emberek életkora, arra vezethető vissza, hogy büszkéek a történelmükre, a kultúrájukra, tisztelik az őseiket, és a dicső múlttól nem feledkeznek meg. A büszkeség megtartja az embereket.

Nemrég a MEE Technikatörténeti Bizottságában arról beszélgettünk, hogyan lehet tovább fejleszteni azt a munkát, amit a bizottság folytat. Tervbe vettük, hogy jövőre szervezünk egy Technika Történeti Konferenciát, amibe a fiatalok is „beleálltak”. Ez lehetőséget ad arra, hogy a résztvevők rácsodálkozzanak az iparágunk múltjára, büszkéek legyenek azokra az értékekre, amelyek a hazai villamosipar hőskorához fűződnek.

A gyökértelenség sok esetben a felgyorsult világ eredménye, de tehetünk ez ellen. Amíg egy gyertya is pislákol, addig van esély az erdőtűzre is. Amíg van egy lámpásunk, addig van irányfény, ami után elindulhatnak az emberek. Ehhez azonban hitelesnek kell lennie azoknak, akik a lámpást viszik. Szükség van a tisztulásra, a hitelességet kell előtérbe helyezni. Azt tapasztalom a munkámban, oktatóként és az egyesületben is, hogy a hiteles emberek felé mindig van nyitottság és bizalom.

J.K.: A sok elfoglaltság mellett hogy jut idő a családra és kikapcsolódásra?

M.F.: Két csodálatos leányom van, akikre nagyon büszke vagyok. Flóra az idősebb, aki évek óta Hollandiában él és egy mikrocsipeket gyártó gépeket gyártó cégnél dolgozik a minőségbiztosítási folyamatláncban. Szabadidejében a művészeti irányok állnak közelebb az érdeklődési köréhez és tehetségéhez. Lilike a fiatalabb kislány a pszichológia tudományban folytatja tanulmányait a Károli Gáspár Református Egyetemen. Ő szabadidejében a kikötők világában érzi jól magát. 5 hónapos korában már hajón aludt. Négyszeres magyar bajnok a Laser(ILCA) hajóosztályban. Többszörös válogatott versenyzőként nemzetközi elismerésekkel a tarsolyában az egyetem mellett is igyekszik víz közelben maradni. Nagy figyelmet fordítottunk arra, hogy mindkét gyermek a tehetsége irányában fejlődhesen. 2015-ben tragikusan rövid idő alatt elvesztettük az édesanyjukat, azóta egyedül igyekeztem minden tőlem telhetőt megadni számukra. Ehhez mindig kaptunk emberséget és segítséget is a környezetünkől. A kevés szabadidőben, amely az MVM-nél betöltött hivatásom, az egyetemi tanszékvezetői feladatok és a MEE elnöki feladataim mellett időnként adódik a természet közeli sportokat részesítem előnyben. Lehetőségeim szerint szívesen járom az erdőt-mezőt vadásztársaim társaságában, vagy lóháton, vagy a kerékpár nyergében. Hosszú évek óta részt veszek a Duna, a Balaton vagy a Poreci tengerből átúszásokon. A vitorlászás évtizedek óta az igazi aktív feltöltődés számomra. A Krajcár nevű 70-es cirkáló hajó csapatával a 2025. évi vitorlás szezon a Magyar Vitorlás Szövetség Ranglistájának 3. helyezésével zártuk.

J.K.: Milyen gondolattal zárnád a beszélgetésünket?

M.F.: Visszatérve az egyesülethez és a szakmához meggyőződésem, hogy a MEE csak egy minden képzettségi szintet és a különféle szakágakat is magába foglaló egységben lehet sikeres. Egy szűkebb vagy tágabb értelemben vett közösség jövőjének meghatározó pillére a képzés és az oktatás a regisztrált villanyszerelő képzéstől az akadémiai képzések minden szintjére kiterjedően a speciális tudást igénylő ágazatokat is beleértve. Egyet azonban nem szabad elfelejteni: Az egyre összetettebb, magas színvonalú szakmai munka és a megállíthatatlan technikai fejlődés mögött mindig ott van az ember. A MEE jövője nagyban múlik azon, hogy az emberi értékeket mennyire tudjuk megőrizni. ◀